

Sygn. akt X GC 1441/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2017 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko G. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. O. na rzecz powódki Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 30 222 zł (trzydzieści tysięcy dwieście dwadzieścia dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015r , z tym, że za zapłatę tej kwoty pozwana jest odpowiedzialna solidarnie z A. M., w stosunku do której referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał w dniu 3 czerwca 2015 nakaz zapłaty w sprawie X GNc 872/15

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 929 zł (trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem kosztów procesu, z tym, że do wysokości kwoty 2 795 zł odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z A. M., w stosunku do której referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał w dniu 3 czerwca 2015 nakaz zapłaty w sprawie X GNc 872/15

III. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 438,03 zł (czteryście trzydzieści osiem złotych 03/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt X GC 1441/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 kwietnia 2015 roku powódka Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła pozew przeciwko G. (...) o zapłatę kwoty 30 222 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 kwietnia 2015 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że świadczyła na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. usługi wywozu odpadów z posesji spółki. Spółka nie uregulowała należnego powódce w związku z tym wynagrodzenia. Powódka wskazała, że uzyskała przeciwko spółce nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na kwotę 26 622 zł tytułem należności głównej

wraz z kwotą 2 750 zł tytułem kosztów postępowania. Egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. W dacie powstania zobowiązań pozwana był członkami zarządu dłużnej spółki. Powódka wreszcie wyjaśniła, że na należność pozwu składa się kwota 26 622 zł tytułem należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty, kwota 2 750 zł tytułem kosztów postępowania, kwota 60 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego, kwota 600 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym oraz kwota 190 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego poniesionych przez powódkę.

W dniu 3 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Wydany przeciwko A. M. nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 1 lipca 2015 roku.

We wniesionym sprzeciwie pozwana G. O. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa w całości, ewentualnie oddalenie powództwa ponad kwotę 12 457,10 zł oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana zarzuciła, że przedstawione przez powódkę postanowienie nie dowodzi bezskuteczności egzekucji wobec dłużnej spółki i wskazała, że treść postanowienia wskazuje, że komornik stwierdził jedynie brak możliwości wyegzekwowania należności w sposób wskazany we wniosku egzekucyjnym, tj. z wynagrodzenia, ruchomości i wierzytelności – co nie stanowi jeszcze jednak przesłanki z art. 299 k.s.h. Pozwana zarzuciła także, że w czasie kiedy sprawowała funkcję prezesa zarządu sytuacja finansowa spółki była dobra i nie uzasadniała złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Niezależnie pozwana zakwestionowała wysokość kwoty dochodzonej pozwem, wskazując, że należność ta powinna zostać zredukowana co do kwoty 12 457,10 zł. Pozwana zakwestionowała uprawnienie powódki do domagania się zwrotu kosztów postępowania klauzulowego i kosztów poniesionych w postępowaniu egzekucyjnym i podniosła zarzut spełnienia części roszczenia ustalonego nakazem zapłaty co do kwoty 14 164,90 zł. Pozwana wskazała, że nie mogła wnieść sprzeciwu od nakazu zapłaty w zakresie należności uregulowanej, albowiem w dacie jego wydania nie była członkiem zarządu.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenia, zaś w odniesieniu do zarzutu częściowego spełnienia świadczenia ujętego wyjaśniła, że należności ujęte w nakazie zapłaty nigdy nie zostały zaspokojone przez dłużną spółkę.

W dalszych pismach strony podtrzymywały swoje stanowiska, zaś pozwana dodatkowo zakwestionowała walor dowodowy przedstawionego przez powódkę postanowienia stwierdzającego bezskuteczność egzekucji zwracając uwagę, że postanowienie to zostało podpisane przez asesora komorniczego, który nie jest uprawniony do wykonywania tego rodzaju czynności komorniczych, a w konsekwencji dokument ten nie może być uznany za dokument urzędowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2001 roku Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Budowlane (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...). Od chwili wpisu spółki do rejestru do dnia 27 listopada 2003 roku funkcję członków zarządu pełnili R. N. (prezes zarządu), A. K. (1) (wiceprezes zarządu) oraz pozwana G. O. (członek zarządu). W okresie od dnia 28 listopada 2003 roku do dnia 1 października 2013 roku (daty wpisów w rejestrze) funkcje prezesa zarządu spółki pełniła pozwana G. O., zaś wiceprezesem zarządu w tym czasie był A. K. (1). W okresie od dnia 2 października 2013 roku do dnia 3 grudnia 2013 roku (data ujawnienia w rejestrze - 12 maja 2014 roku) pozwana G. O. była jedynym członkiem zarządu spółki i pełniła funkcję prezesa zarządu, zaś od dnia 13 maja 2014 roku (data wpisu w rejestrze) jedynym członkiem zarządu, pełniącym funkcje prezesa była pozwana A. M..

Dowód:

- (...) Sp. z o.o. w S., k. 11-12v
- Wydruk z systemu informacji prawnej LEX, k. 13-14,

- protokół Nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, k. 22-23

Powódka Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wykonywała na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. usługi dotyczące wywozu odpadów z posesji spółki.

Na dzień 31 października 2012 roku zaległość Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wobec powodowej spółki wynosiła 21.411 zł.

W okresie styczeń – czerwiec 2013 roku powódka wystawiła następujące faktury VAT: nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 roku na kwotę 4.282,20 zł, płatną do dnia 14 lutego 2013 roku, nr (...) z dnia 28 lutego 2013 roku na kwotę 4.282,20 zł, płatna do dnia 14 marca 2013 roku, nr (...) z dnia 30 marca 2013 roku na kwotę 4.282,20 zł, płatna do dnia 14 kwietnia 2013 roku, (...) z dnia 18 marca 2013 roku na kwotę 5.211,00 zł, płatną do dnia 1 kwietnia 2013 roku, nr (...) z dnia 30 kwietnia 2013 roku na kwotę 4.282,20 zł, płatną do dnia 14 maja 2013 roku, nr (...) z dnia 06 czerwca 2013 roku na kwotę 4.282,20 zł, płatną do dnia 20 czerwca 2013 roku.

W okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wpłaciła na rzecz powódki kwotę 14 169,10 zł. Dokonując wpłat spółka nie wskazywała, które należności zamierza zaspokoić.

Wpłaty w wysokości 1.000 zł z dnia 6 marca 2013 roku , 2.282,20 zł z dnia 9 kwietnia 2013 roku, 5.000 zł z dnia 17 maja 2013 roku, 282,20 zł z dnia 2 sierpnia 2013 roku zostały zaliczone na poczet zaległości za miesiąc listopad i grudzień 2012 roku.

Dowód:

- Rozliczenie obrotów, k. 68-69,
- Historia rachunku bankowego, k. 190-195,
- Potwierdzenie salda, k. 210 ,
- zestawienie pozycji rozrachunków powoda według kontrahentów, k. 211-212,
- zeznania świadka A. K. (2), k. 240-241

Na skutek pozwu wniesionego przez powódkę w dniu 18 listopada 2013 roku Referendarz Sądowy w Sadzie Rejonowym Szczecin – Centrum w S. w dniu 30 grudnia 2013 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał Przedsiębiorstwu Produkcyjno - Budowlanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 26 622,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 4 282,20 złotych od dnia 15 lutego 2013 r., 4 282,20 złotych od dnia 15 marca 2013 r., 5 211,00 złotych od dnia 02 kwietnia 2013 r., 4 282,20 złotych od dnia 14 kwietnia 2013 r., 4 282,20 złotych od dnia 15 maja 2013 r., 4 282,20 złotych od dnia 21 czerwca 2013 r. wraz z kwotą 2 750,00 złotych (tytułem zwrotu kosztów procesu (sygn. akt X GNC 3188/13)

W dniu 16 kwietnia 2014 roku przedmiotowy nakaz zastał zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód:

- nakaz zapłaty z dn. 30.12.2013r. z klauzulą wykonalności., k. 15-15v,

Pismem z dnia 8 maja 2014 roku powódka wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym P. i Zachód w S. M. J. z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w S. poprzez: egzekucję z rachunków bankowych dłużnika, w

tym z rachunku: (...), egzekucję z przysługujących dłużnikowi praw majątkowych, w tym wierzytelności w stosunku do właściwego Naczelnika Urzędu Skarbowego z tytułu nadpłaconych podatków, egzekucję z ruchomości znajdujących się w siedzibie dłużnika: S., ul. (...), wszczęcie egzekucji z nieruchomości (ograniczonego prawa rzeczowego) - o ile takie zostanie ujawnione w trakcie czynności egzekucyjnych, a ponadto poprzez podjęcie, na podstawie art. 797¹ k.p.c., czynności mających na celu uzyskanie informacji umożliwiających ustalenie majątku dłużnika, z którego może być prowadzona egzekucja, w celu wyegzekwowania wierzytelności stwierdzonych tytułem wykonawczym – nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 grudnia 2013 roku opatrzonym klauzulą wykonalności powiększonych o koszt postępowania klauzulowego i koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym.

Powódka pozostawała aktywna w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego i wskazała między innymi adres nowej siedziby dłużnej spółki, wnosząc o przeprowadzenie egzekucji z ruchomości znajdujących się pod tym adresem. W toku prowadzonych czynności Komornik ustalił, że spółka pod tym adresem nie prowadzi już działalności.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2014 roku Komornik poinformował, że prowadzone przez niego w trybie art. 801 i 761 § 1 k.p.c. nie doprowadziło do wyjawienia majątku dłużnika objętego wnioskiem. Zajęcia rachunków bankowych zgodnie z informacją systemu ognivo okazały się bezskuteczne. Brak środków na zajętych rachunkach bankowych stanowi przeszkodę w realizacji zajęcia. Egzekucję z zajętych rachunków bankowych prowadzi także wierzyciel uprzywilejowany Naczelnik III US w S.. Z odpowiedzi urzędu skarbowego wynika, iż dłużnik nie posiada. zwrotów z w nadpłaty podatku. Czynności terenowe okazały się bezskuteczne. Komornik poinformował, że egzekucja z nieruchomości możliwa jest po złożeniu przez wierzyciela odpowiednich wniosków. W toku postępowania nie ustalono wierzytelności, rachunków bankowych, z których można prowadzić skuteczną egzekucję.

Postanowieniem z dnia 9 października 2014 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji prowadzonej zgodnie z wnioskiem wierzyciela. W toku czynności egzekucyjnych stwierdzono, że egzekucja z ruchomości, wynagrodzenia i wierzytelności jest bezskuteczna. Postanowienie zostało podpisane przez Asesora Komorniczego R. L..

Koszty egzekucji poniesione przez wierzyciela wyniosły 190 zł.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. J. przyznał wierzycielowi tytułem kosztów zastępstwa radcowskiego w postępowaniu egzekucyjnym kwotę 600 zł.

Dowód:

- Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, k. 16,
- Wysłuchanie wierzyciela, k. 1,
- Postanowienie z dn. 9.10.2014r., k. 18,
- Postanowienie z dn. 9.05.2014r, k. 26,
- Pismo wierzyciela, k. 208,233
- Protokół, k. 209, 234

Pismami z dnia 7 listopada 2014 roku powódka wezwała pozwaną G. O. oraz pozwaną A. M. do zapłaty kwoty 30 222 zł w terminie 7 dni.

W odpowiedzi na wezwanie pozwana G. O. poinformowała powódkę, że z dniem 3 grudnia 2013 roku została odwołana z funkcji prezesa zarządu Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Dowód:

- wezwania do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 19-20, 24-25
- pismo z dn. 17.11.2014r., k. 21,
- protokół Nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, k. 22-23

Na dzień 31 października 2013 roku kapitały spółki były dodatnie i wynosiły 8 237 96,03 zł.

Problemy finansowe Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. rozpoczęły się pod koniec 2013 roku.

W dniu 3 grudnia 2013 roku wspólnik (...) S.A. w P. (Panama) sprzedał przysługujące mu w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Budowlanym (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. udziały na rzecz (...) Sp. z o.o. w S..

Dowód :

- Bilans, k. 64-65,
- Umowa sprzedaży udziałów, k. 66-67
- przesłuchanie pozwanej G. O., k. 241-242

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., przy uwzględnieniu metody majątkowej wg formuły W.-G. za lata 2009-2010 otrzymano ujemne wartości likwidacyjne, natomiast za lata 2011-2012 wartości dodatnie, co oznacza, że spółka byłaby w stanie zaspokoić wszystkie roszczenia swoich wierzycieli w momencie natychmiastowej ich wymagalności i związanej z tym konieczności sprzedaży majątku z pozycji wymuszonej. Spółka na koniec 2011 roku posiadała nadwyżkę majątkową w wysokości 3.179 tys. zł. a na koniec 2012 roku nadwyżka ta wynosiła 1.531 tys. zł. W związku z tym w okresie lat 2011-2012 Spółka ta nie posiadała w ujęciu wartości ekonomicznych niedoboru majątkowego i tym samym nie była zobligowana do ewentualnego złożenia wniosku o upadłość w tym majątkowym aspekcie.

Najstarsze nieuregulowane zobowiązanie Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., wobec Powódki posiada datę wymagalności 14 lutego 2013 roku i tym samym okres krótkotrwałego (tj. ponad 3 miesiące) zaprzestania regulowania zobowiązań wobec powódki upłynął w dniu 15 maja 2013 roku. W związku z tym, iż w tej dacie Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Budowlane (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., dalej nie regulowała kolejnych zobowiązań wobec powódki oraz dodatkowo wobec Urzędu Skarbowego należy stwierdzić, iż w dniu 15 maja 2013 roku podmiot ten należało uznać za niewypłacalny z powodu trwałego zaprzestania regulowania cyklicznych (za media i z tytułu podatków) zobowiązań wobec dwóch wierzycieli. Tym samym 14-dniowy okres jaki miał zarząd Spółki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości z racji trwałego zaprzestania regulowania wymagalnych zobowiązań wobec dwóch wierzycieli upłynął w dniu 29 maja 2013 roku. Od 30 maja 2013 roku zarząd Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., pozostawał w zwłoce w wypełnianiu tego obowiązku.

Dowód:

- Opinia biegłego sądowego P. W. , k. 293-366,
- Ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego P. W. , k. 462-464.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie wskazać należało, że wobec faktu, że nakaz zapłaty wydany wobec pozwanej A. M. uprawomocnił się, dalsze postępowanie prowadzone było wyłącznie z udziałem pozwanej G. O..

Podstawa prawna roszczenia strony powodowej wynikała z art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Z kolei po myśli § 2 powyższego przepisu, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Odpowiedzialność członków zarządu ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż ukształtowanie odpowiedzialności członków zarządu w tej formie, ma na celu zagwarantowanie wierzycielom spółki dodatkowej ochrony w wypadku, gdy egzekucja wszczęta przeciwko spółce nie doprowadziła do zaspokojenia ich wierzytelności z powodów zawinionych przez członków zarządu spółki. Takie stanowisko Sąd Najwyższy wyraził w między innymi w uchwałach z dnia 19 stycznia 1993 r., III CZP 162/92 (OSNC 1993, nr 6, poz. 103) i z dnia 9 marca 1993 r., III CZP 116/93 (OSNC 1994, nr 2, poz. 103). Znalazło ono również potwierdzenie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1993 r., II UZP 114/96 (OSNC 1994, nr 3, poz. 48) oraz w uchwałach z dnia 19 listopada 1996 r., III CZP 114/96 (OSNC 1997, nr 3, poz. 25), z dnia 4 lipca 1997 r. III CZP 24/97, (OSNC 1997, nr 11, poz. 165) i z dnia 15 czerwca 1999 r. III CZP 10/99, (OSNC 1999, nr 12, poz. 203). Szkoda w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. polega natomiast na obniżeniu - wskutek tego, że z winy członków zarządu nie doszło we właściwym czasie do zgłoszenia upadłości - potencjału majątkowego spółki powodującego niemożność wyegzekwowania od spółki jej zobowiązań. Członkowie zarządu odpowiadają wobec wierzyciela za tak pojmowaną szkodę, a nie za niezaspokojone zobowiązania spółki. Dla tak rozumianej odpowiedzialności odszkodowawczej zarządu ustawa wprowadziła domniemanie owej szkody, domniemanie winy oraz swoisty związek przyczynowy między zachowaniem zarządu a ową szkodą, inny niż dla nienależytego wykonania zobowiązania głównego. Z tych powodów omawiana odpowiedzialność członków zarządu jest zawsze odpowiedzialnością prywatnoprawną (odszkodowawczą), niezależną od charakteru niezaspokojonego zobowiązania spółki. Jakkolwiek, co już zresztą podkreślono, od tej odpowiedzialności członek zarządu może zwolnić się w trzech sytuacjach, określonych treścią w/w art. 299 § 2 k.s.h., a ciężar dowodu w tych wypadkach spoczywa na stronie pozwanych członkach zarządu.

W okolicznościach niniejszej sprawy poza sporem pozostał fakt pełnienia przez pozwaną G. O. funkcji członka zarządu w dłużnej spółce w okresie, w którym powstało zobowiązanie na rzecz powódki. Pozwana w toku postępowania kwestionowała jednak wysokość tego zobowiązania, wskazując, że jeszcze przed wydaniem nakazu zapłaty zostało ono w znacznej części, tj. co do kwoty 14 164,90 zł, zostało zaspokojone, w związku z czym wydany przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Szczecin Centrum w S. w dniu 30 grudnia 2013 roku w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt X GNC 3188/13 nie odpowiada faktycznej zaległości dłużnej spółki wobec powódki.

Twierdzenia pozwanej skierowane przeciwko roszczeniu przysługującemu powódce wobec spółki, stwierdzonemu prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 30 grudnia 2013 roku i następnie zaopatrzonym w klauzulę wykonalności, nie mogły jednak doprowadzić do skutecznego zniweczenia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem, chociażby w postulowanej części.

Wskazać bowiem należy, że prawomocność materialna orzeczenia stanowiącego tytuł egzekucyjny przeciwko spółce powoduje bezwarunkową konieczność uznania przez Sąd - w sprawie z powództwa opartego na art. 299 § 1 k.s.h. - istnienia zobowiązania spółki wobec powódki. Prawomocne orzeczenie, w którym zasądzona została wierzytelność wobec spółki wiąże bowiem z mocy art. 365 § 1 k.p.c. Podkreślenia wymaga, że instytucja prawomocności materialnej powoduje związanie orzeczeniem nie tylko stron i sądu, który je wydał, ale także innych sądów, organów państwowych i organów administracji publicznej. Nie jest więc możliwe bronienie się przez pozwaną zarzutami przysługującemu spółce. Sąd nie może bowiem badać zasadności zasądzonej już kwoty (por. wyrok SN z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 181/12). Co ważne, jak już na wstępie wskazano, odpowiedzialność członka zarządu jest odpowiedzialnością

odszkodowawczą, subsydiarną wobec spółki, co oznacza, że choć roszczenie z którym występuje wierzyciel na podstawie powództwa z art. 299 k.s.h. oparte jest o tytuł wykonawczy wydany przeciwko spółce, to członek zarządu nie odpowiada w takim postępowaniu za niezaspokojone zobowiązania spółki, ale za to, że podczas sprawowania funkcji doszło do obniżenia potencjału majątkowego spółki powodującego niemożność wyegzekwowania od spółki jej zobowiązań. Dodatkowo jeszcze należy podkreślić, że w sprawie w której żądanie pozwu oparte jest na art. 299 k.s.h. niedopuszczalne byłoby ocenianie innego stosunku prawnego, którego stronami są inne podmioty.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze, że zasadność zobowiązania spółki ustalona została prawomocnym i wykonalnym orzeczeniem, twierdzenia pozwanej o wygaśnięciu części zobowiązania stwierdzonego nakazem zapłaty, jeszcze przed jego wydaniem (wobec jego zaspokojenia) i związanego z tym kwestionowania zasadności tego nakazu pozostały bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Jedynie na marginesie Sąd zwrócił uwagę, że treść przedstawionych przez pozwaną dokumentów, w kontekście dokumentów złożonych przez powódkę, w żadnym wypadku nie wskazuje, że istotnie część wierzytelności stwierdzonej nakazem zapłaty, jeszcze przed jego wydaniem została zaspokojona. Podkreślenia bowiem wymaga, że z historii rachunku bankowego wynika, że dłużna spółka dokonując wpłat nie wskazywała, na poczet których zaległości wpłaty te powinny zostać zaliczone, co znów oznacza, że powódka zgodnie z brzmieniem art. 451 k.c. mogła dokonywane przez pozwaną wpłaty zaliczać na poczet najdawniej wymagalnych należności głównych i należności ubocznych (co powódka – jak sama wskazuje – uczyniła). Sam fakt dokonywania przez dłużną spółkę wpłat w okresie, w jakim powstały wierzytelności ujęte następnie w nakazie zapłaty, nie jest wystarczający do uznania, że były one dokonywane na poczet bieżących należności.

W dalszej kolejności pozwana, kwestionując podstawy swojej odpowiedzialności odszkodowawczej za zobowiązania spółki, podnosiła, że postępowanie egzekucyjne prowadzone było do oznaczonej we wniosku części majątku, a w konsekwencji wydane postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nie może prowadzić do uznania bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, tym bardziej, że jak wskazywała pozwana w tamtej dacie dłużna spółka posiadała wierzytelności oraz nieruchomości, których spieniężenie doprowadziłoby do zaspokojenia powódki z majątku spółki, bez potrzeby wytoczenia powództwa z art. 299 k.s.h.

W kontekście powyższego na wstępie zaznaczyć należało, że ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić **na podstawie każdego dowodu**, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 416/01, OSNC 2004/7-8/129). W orzecznictwie i literaturze powszechnie przyjęta jest liberalna (szeroka) wykładnia pojęcia „bezskuteczność egzekucji”, utożsamiająca ją z niebudzącą wątpliwości nieściągalnością wierzytelności od samej spółki, tj. stanem, w którym z okoliczności sprawy wynika niezbicie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swojej należności (por. wyrok SN z 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129 oraz A. Karolak, glosa do powołanego wyroku). Za taką przyjętą koncepcją z całą pewnością uznać należy, że choć postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego jest miarodajnym dowodem bezskuteczności egzekucji przede wszystkim z tego powodu, że jednoznacznie stwierdza, że nie ustalono majątku dłużnika, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić. Jako typowy przejaw bezskuteczności egzekucji należy rozumieć brak rezultatu w postaci zaspokojenia wierzyciela, pomimo prawnie zorganizowanego i wykonanego działania organów egzekucyjnych, mającego na celu zadośćuczynienie interesowi wierzyciela odzwierciedlonemu w tytule egzekucyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r. III CSK 364/07). Postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji, jeżeli nie wynika z niego nic innego, jest więc co do zasady wystarczającym dowodem dla stwierdzenia, że bezskuteczna okazała się egzekucja z całego majątku dłużnika, choć brak takowego postanowienia nie skutkuje przyjęciem, że bezskuteczność egzekucji nie wystąpiła. Za słuszny przyjąć też trzeba pogląd, iż ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu dłużnika (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2003 r., sygn. akt V CKN 416/01). Wystarczy zatem przedstawienie takich okoliczności (oczywiście uwiarygodnionych

odpowiednimi dowodami), z których niezbicie wynikać będzie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swojej należności.

Zaznaczenia przy tym wymaga, że jeżeli jednak strona pozwana twierdzi, że egzekucja w postępowaniu, które zostało umorzone, nie została skierowana do składników majątku spółki, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, nie jest ona pozbawiona możliwości wykazania tej okoliczności, zaś dowodu spoczywa w tym wypadku na niej (art. 6 k.c.). Wykazanie, że w majątku spółki - pomimo umorzenia w stosunku do niej postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji - znajdują się przedmioty majątkowe, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, powoduje, że nie można mówić o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r. II CK 152/05).

Pozwana w toku niniejszego postępowania wskazywała, przede wszystkim, że powódka skierowała postępowania egzekucyjne jedynie do części majątku spółki. Z twierdzeniami pozwanej nie sposób się jednak zgodzić. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że choć istotnie treść wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wskazuje majątek do którego egzekucja powinna być skierowana, jednak nie sposób pojmować tego wyliczenia jako zamiaru przeprowadzenia egzekucji częściowej. Przeciwnie wymienienie składników majątkowy dłużnej spółki co najwyżej może świadczyć o woli skierowania egzekucji co do tych elementów majątku, które są znane wierzycielowi, w pierwszej kolejności. Co ważne w dalszej części pisma (pkt 5 pisma) powódka wnosi o podjęcie wszelkich czynności, które mogłyby doprowadzić do ustalenia majątku spółki innego niż wymieniony powyżej. Podkreślić należy, że na fakt skierowania czynności egzekucyjnych w stosunku do całego majątku dłużnej spółki wskazuje przede wszystkim treść „wysłuchania wierzyciela” (k. 17), w którym Komornik wyjaśnia, że czynności prowadzone na podstawie art. 761 § 1 k.p.c. (który zawiera podstawę do zwracania się do różnych podmiotów z wnioskiem o udostępnienie informacji niezbędnych do prowadzenia egzekucji) nie doprowadziły do ujawnienia majątku dłużnika. Z powyższego zdaniem tut. Sądu jednoznacznie wynika, że Komornik prowadząc postępowanie egzekucyjne nie ograniczył się jedynie do próby przeprowadzenia egzekucji wyłącznie z majątku wskazanego do wierzyciela i podejmował dalsze – zakreślone przepisami prawa czynności - zmierzające do ustalenia istnienia majątku spółki.

W tym stanie rzeczy, bez znaczenia pozostaje kwestia ustalenia skuteczności postanowienia z dnia 9 października 2014 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, pod którym podpis złożył asesor komorniczy. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności właśnie treść „wysłuchania wierzyciela” (k. 17), w kontekście powyżej przedstawionych wywodów dotyczących szerokiej wykładni pojęcia „bezskuteczności egzekucji”, okazał być się wystarczający do ustalenia, że spółka istotnie nie posiada majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzytelności powódki, co z kolei aktualizuje odpowiedzialność odszkodowaną pozwaną.

Odnosząc się jeszcze do twierdzeń pozwanej o przysługujących dłużnej spółce wierzytelnościach, nie tylko w kontekście ustaleń komornika, Sąd stwierdził, że nie mogły doprowadzić do zmiany przedstawionego stanowiska. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że wierzytelności, na których istnienie pozwana wskazywała powstały m.in. w 2009 roku, a zatem blisko 5 lat przed zainicjowaniem postępowania egzekucyjnego. Co prawda z twierdzeń pozwanej wynika, że nie zostały one wyegzekwowane i być może postępowanie egzekucyjne z nieruchomości dłużnika o ich zaspokojenie nadal się toczy, jednakże przedstawione okoliczności nie mogły okazać się wystarczające do uznania, że spółka istotnie posiada majątek, który mógłby doprowadzić do zaspokojenia wierzytelności powódki. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że choć dłużna spółka, w celu uzyskania zaspokojenia skierowała egzekucje do nieruchomości dłużnika, to jednak nie była jedynym podmiotem z niej (tej nieruchomości) egzekwowującym, a zatem istniało (i nadal istnieje) wysokie prawdopodobieństwo, że egzekucja z nieruchomości nie doprowadzi do zaspokojenia przysługującej spółce wierzytelności, a w konsekwencji także do zaspokojenia powódki. W tym stanie rzeczy Sąd stwierdził, że domaganie się przez pozwana (pismo z dn. 11.05.2017r) jakichkolwiek dalszych dokumentów, na okoliczności już dostatecznie wykazanie (fakt prowadzenia egzekucji przez dłużną spółkę z nieruchomości jej dłużnika) pozostaje zbędne dla rozstrzygnięcia.

Reasumując, Sąd doszedł do wniosku, że pozwana ostatecznie nie zdołała wykazać, że dłużna spółka rzeczywiście dysponowała lub nadal dysponuje majątkiem wystarczającym do zaspokojenia wierzytelności powoda, zaś przedstawiony do akt postępowania materiał dowodowy prowadzi do wniosków przeciwnych.

W dalszej kolejności Sąd rozważał w przedmiocie wystąpienia przesłanek egzoneracyjnych, zwalniających pozwanego z odpowiedzialności za zobowiązania dłużnej spółki. Pozwana w szczególności podnosiła, że w czasie, kiedy sprawowała funkcję członka zarządu nie było podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, albowiem sytuacja finansowa spółki była dobra.

Ustalenie kwestii wypłacalności i braku przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. dla której Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie prowadzi akta rejestrowe za numerem (...), posiadająca NIP (...), REGON (...) w czasie pełnienia funkcji członka zarządu spółki przez pozwaną G. O. Sąd powierzył biegłemu sądowemu z zakresu rachunkowości P. W..

W złożonej opinii biegły ustalił, że dla Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., przy uwzględnieniu metody majątkowej wg formuły W.-G. za lata 2009-2010 otrzymano ujemne wartości likwidacyjne, natomiast za lata 2011-2012 wartości dodatnie, co oznacza, że w tym czasie spółka byłaby w stanie zaspokoić wszystkich roszczenia swoich wierzycieli w momencie natychmiastowej ich wymagalności i związanej z tym konieczności sprzedaży majątku z pozycji wymuszonej. Spółka na koniec 2011 roku posiadała nadwyżkę majątkową w wysokości 3.179 tys. zł. a na koniec 2012 roku nadwyżka ta wynosiła 1.531 tys. zł. W związku z tym w okresie lat 2011-2012 Spółka ta nie posiadała w ujęciu wartości ekonomicznych niedoboru majątkowego i tym samym nie była zobligowana do ewentualnego złożenia wniosku o upadłość w tym majątkowym aspekcie.

Biegły zaznaczył jednak, że najstarsze nieuregulowane zobowiązanie Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., wobec Powódki posiada datę wymagalności 14 lutego 2013 roku i tym samym okres krótkotrwałego (tj. ponad 3 miesiące) zaprzestania regulowania zobowiązań wobec powódki upłynął w dniu 15 maja 2013 roku. W związku z tym, iż w tej dacie Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Budowlane (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., dalej nie regulowała kolejnych zobowiązań wobec powódki oraz dodatkowo wobec Urzędu Skarbowego należy stwierdzić, iż w dniu 15 maja 2013 roku podmiot ten należało uznać za niewypłacalny z powodu trwałego zaprzestania regulowania cyklicznych (za media i z tytułu podatków) zobowiązań wobec dwóch wierzycieli. Tym samym 14-dniowy okres jaki miał zarząd Spółki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości z racji trwałego zaprzestania regulowania wymagalnych zobowiązań wobec dwóch wierzycieli upłynął w dniu 29 maja 2013 roku. Od 30 maja 2013 roku zarząd Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Budowlanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., pozostawał w zwłoce w wypełnianiu tego obowiązku.

Pomimo wniesionych przez stronę pozwaną zarzutów, Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni przekonującą. Biegły w sposób obszerny wyjaśnił w sposób przejrzysty i logiczny zarówno w głównej opinii pisemnej, jak i opinii ustnej uzupełniającej przyjęty tok rozumowania, a także podstawy jakimi kierował się sporządzając opinię pisemną i przyjęte metody porównawcze, przez co ustalenia te mogły stać się ona podstawą do rozstrzygnięcia.

Pozwana co prawda zarzucała, że opinia biegłego została sporządzona jedynie w oparciu o wybiórcze dokumenty, z pominięciem tych o których uwzględnienie pozwana wnosiła, w szczególności w zakresie sprawozdania finansowego spółki za rok 2013. Pozwana zarzucała biegłemu, że nie podjął on próby uzyskania dokumentacji księgowej spółki i nie sygnalizował pozwanej konieczności przedłożenia jakichkolwiek dodatkowych dokumentów. Pozwana ponadto zakwestionowała uwzględnienie przez biegłego wierzytelności spornej dla ustalenia przesłanki ogłoszenia upadłości, podkreślając, że wierzytelność ta została częściowo zaspokojona.

Zgłoszone przez pozwaną zarzuty nie mogły jednak okazać się uzasadnione.

Po pierwsze wskazać należy, że opinia biegłego została wydana w oparciu o dostępny w sprawie materiał dowodowy. Nie sposób przy tym zarzucać biegłemu, że ustaleń dokonał na podstawie wybiórczych dokumentów podczas gdy były to jedyne dostępne dokumenty w sprawie. Należy podkreślić, że rzeczą biegłego nie jest poszukiwanie, czy dążenie do ujawnienia materiału dowodowego, który mógłby okazać się przydatny na potrzeby sporządzonej opinii. Zadaniem biegłego jest dokonanie ustaleń na podstawie materiału dostępnego, natomiast ciężar w tym zakresie spoczywa na stronach. Skoro zatem biegłemu nie zostało udostępnione sprawozdanie finansowe spółki za rok 2013, czynienie mu zarzutów, że jego treści w treści opinii nie uwzględnił, nie może zyskać aprobaty Sądu. Tym nie mniej podkreślenia wymaga, że Sąd – realizując wnioski pozwanej - usiłował ustalić położenie dokumentacji finansowej spółki w celu włączenia jej w poczet materiału dowodowego i zwracał się do wskazywanych przez nią podmiotów w tym także do dłużnej spółki z żądaniem przedstawienia dokumentów. Żądania te nie przyniosły jednak rezultatu, a ustalenie aktualnego położenia dokumentów okazało się niemożliwe. Skoro zatem dokumentacja finansowa spółki – z przyczyn obiektywnie niezależnych – nie mogła zostać pozyskana i następnie zaliczona w poczet materiału dowodowego – skierowany do biegłego zarzut jej nieuwzględnienia nie mógł okazać się uzasadniony. Co więcej podkreślenia wymaga, że biegły w ustnej opinii uzupełniającej wskazał, iż wobec ustaleń poczynionych na podstawie dostępnej dokumentacji, w szczególności wobec stwierdzenia zaprzestania regulowania wymagalnych należności, nawet gdyby sprawozdanie za rok 2013 wykazywało nadwyżkę, nie doprowadziłoby to do zmiany dotychczas poczynionych przez biegłego ustaleń. Biegły wyjaśnił ponadto, że najpewniej uzyskanie takowej dokumentacji, dorodziłoby do ujawnienia większej liczby wierzycieli, co znów stałoby się podstawą do ustalenia wcześniejszej daty postania obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Biegły podkreślił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, kiedy przedstawiciele zarządu dłużnej spółki **najpóźniej** z tym wnioskiem powinni wystąpić.

Ostatecznie zatem, pomimo zastrzeżeń złożonych przez stronę pozwaną, Sąd stwierdził, że wydana w sprawie opinia pozostała jasna i logiczna, a przede wszystkim przyczyniła się do wyjaśnienia sprawy.

Jedynie na marginesie Sąd zwraca uwagę, że z przyczyn omówionych już na wstępie (prawomocność materialna nakazu zapłaty z dnia 30 grudnia 2013 roku) na uwzględnienie nie mogły zasługiwać także zarzuty pozwanej sprowadzające się do uwzględnienia do ustalenia daty powstania obowiązku o złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, wierzytelności stwierdzonej nakazem zapłaty z dnia 30 grudnia 2013 roku.

W oparciu o powyższe Sąd stwierdził, że na gruncie niniejszej sprawy brak było podstaw do uznania, że zaszyły okoliczności egzoneracyjne uwalniające pozwaną od odpowiedzialności opartej na treści art. 299 k.s.h. Złożona przez biegłego opinia, uzupełniona następnie opinią ustną, nie pozostawia wątpliwości, że wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki powinien być zostać złożony najpóźniej do dnia 29 maja 2013 roku, a zatem w dacie, kiedy pozwana G. O. była członkiem zarządu dłużnej spółki.

Reasumując powyżej poczynione ustalenia Sąd stwierdził, że nie zachodzą przesłanki uwalniające pozwaną od odpowiedzialności przewidzianej w treści art. 299 § 2 k.s.h.

W tym stanie rzeczy, biorąc jednocześnie pod uwagę, że powódka w sposób nie budzący wątpliwości wykazała, że w niniejszym postępowaniu zachodzą przesłanki ustalone art. 299 § 1 k.s.h. aktualizujące odpowiedzialność pozwanych, niniejsze powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Roszczenie powódki związane z odpowiedzialnością członka zarządu, wynikające z art. 299 k.s.h. obejmuje również zasądzone w tytule egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce koszty procesu oraz koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji (tak również SN w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136 oraz w wyroku z dnia 8 marca 2007 r., III CSK 352/06, LEX nr 278665).

Mając na uwadze powyższe, prawidłowość żądania powódki wynikającego z wydanego przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim nakazu zapłaty oraz postanowienia Komornika Sądowego z dnia 9 maja 2014 roku, nie ulegała wątpliwości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Zaznaczenia przy tym wymaga, że roszczenie przeciwko członkom zarządu (jako zobowiązanie bezterminowe) staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciw spółce okazała się bezskuteczna (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku IV CKN 793/00).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Sąd uwzględnił także zeznania świadka A. K. (2) oraz dowód z przesłuchania pozwanej, które choć okazały się wiarygodne to nie wniosły wiele do rozstrzygnięcia. Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się także na opinii biegłego sądowego, która jako logiczna, rzetelna, jasna i przede wszystkim wyczerpująca stała się podstawą ustaleń w sprawie. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 2 listopada 2017 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej o uzupełnienie opinii złożonej przez biegłego sądowego P. W.. W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinii, wyczerpująco wyjaśniona podczas ustnej opinii uzupełniającej okazała się być wystarczająca dla rozstrzygnięcia. Sąd ponownie zwraca uwagę, że członek zarządu w przypadku roszczeń opartych o treść art. 299 § k.s.h. nie odpowiada za nieuregulowanie zobowiązań, a za szkodę powstała w wyniku niezgłoszenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości, co oznacza, że z punktu widzenia egzoneracji członka zarządu od odpowiedzialności wypłacalność spółki w dacie powstania zobowiązań pozostaje bez znaczenia. Podobnie Sąd ocenił żądanie pozwanej o ustalenie przez biegłego czy zaistniała przesłanka do ogłoszenia upadłości w postaci przerostu wartości zobowiązań nad wartością majątku, w szczególności wobec faktu, że wystąpiła podstawowa przesłanka obligująca do złożenia odpowiedniego wniosku w postaci nieregulowania wymagalnych zobowiązań (art. 11 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze) – na co także zwracał uwagę biegły w treści składanych opinii.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Pozwana przegrała proces w całości i obowiązana jest do zwrotu powódce celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.), na które złożyły się: opłata sądowa - 1 512 zł, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa, 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych na podstawie § 6 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490).

W punkcie III, na analogicznych zasadach, Sąd działając na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych nakazał pobrać od pozwanej jako przegrywającej sprawę kwotę 438,03 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego sądowego pokrytej tymczasowo z sum budżetowych Sądu.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.